

РЕШЕНИЕ

№ 3192

гр. София, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 181 СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НАТАЛИ ПЛ. ГЕНАДИЕВА

при участието на секретаря МИЛЕНА АТ. ЙОРДАНОВА
като разглежда докладваното от НАТАЛИ ПЛ. ГЕНАДИЕВА Гражданско дело
№ 20231110135128 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 310 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба на малолетния Х. С. З., ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител Б. Х. В., ЕГН ***** иск по чл. 150 вр. чл. 143, ал. 2 СК срещу С. С. З., ЕГН *****, за увеличаване на месечна издръжка, дължима от родител на ненавършило пълнолетие дете, от 152,50 лв. на 500,00 лв. месечно, считано от подаване на исковата молба /23.06.2023 г./.

В исковата се твърди, че ответникът е баща на ищеца, като същият е задължен по силата на решение № 20253216 от 12.11.2020г., постановено по гр.д. № 40881/2020 г., СРС, III го 37-ми състав, да му заплаща месечна издръжка в размер на 125,50 лв., считано от 12.11.2020 г. Сочат се увеличени нужди на ищеца предвид изминалия период от време от определяне на предишния размер на издръжката, изменението на икономическите условия в страната. Сочи, се че бащата има възможност да заплаща издръжка в искания размер, тъй като работи във Франция където има собствен бизнес. Претендира се увеличаване на месечната издръжка от 152,50 лв. на 500,00 лв. месечно, считано от датата на подаване на исковата молба. В съдебно заседание ищцата поддържа исковата молба. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал отговор чрез назначения му от съда особен представител адв. Д., с което се изразява становище за неоснователност на заявената в исковата молба претенция.

Софийски районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл. 143, ал. 2 СК родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали последните са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Следователно, получаването на издръжката е безусловно, т.е. не е обусловено от каквито и да е допълнителни предпоставки извън наличието на качеството „ненавършило пълнолетие дете” и на нужда от издръжка, която не е задоволена изцяло по друг начин – например чрез получаване от детето на доходи от трудово възнаграждение, пенсия, доходи от имоти, семейни добавки и други такива /в този смисъл е и т. 2 от ППВС № 5 от 16.11.1970 г./. Размерът на издръжката се обуславя от съотношението между нуждите на лицето, имащо право на издръжка, и възможностите на задълженото лице. И тъй като посочените две величини не са константни, законодателят е предвидил възможност при промяната им издръжката да бъде изменена – увеличена, респективно намалена – чл. 150 СК. За да се уважи искът по чл. 150 СК, е необходимо да е налице трайно и съществено изменение на нуждите на издръжания или трайна съществена промяна във възможностите на задълженото лице.

Видно от удостоверение за раждане /л. 5 от делото/, ищеца Х. С. З., ЕГН *****, е малолетна, като негови родители са Б. Х. В., ЕГН ***** и С. С. З., ЕГН *****. Оттук следва, че ответникът, като баща на ищеца е лице, задължено да му дава издръжка.

С решение № 20253216/ 12.11.2020г., постановено по гр.д. № 40881/2020 г., СРС, III го 37-ми, влязло в сила на 12.11.2020 г., ответникът е осъден да заплаща на ищеца месечна издръжка в размер на 125,50 лв., ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска, считано от 12.11.2020 г. / л. 6 -9 от делото/.

Видно от представеното по делото удостоверение /на л. 10 от делото / ищеца Х. С. З., ЕГН ***** е редовен ученик в 25-то ОУ „Д-р Петър Берон“ в 1-ви „В“ клас /в паралелка с изучаване на компютърно моделиране и английски език/ за учебната 2022/2023 г., като редовно посещава учебните занятия. Следователно, от определяне размера на присъдената издръжка по съдебен ред на ищцата са изминали малко повече от три години, като към датата на устните състезания същия е на осем години и е ученик, докато при постановяване на решението, с което е определен размера на издръжката детето е било на пет години в детската градина, при съвсем различно и икономическа обстановка. Съдът намира, че израстването на детето в периода от определяне предишния размер на неговата издръжка само по себе си води до увеличаване на необходимите средства за издръжката му. Нуждите на ищеца, обичайни за деца на неговата възраст /за храна, дрехи, училищни нужди, занимания и т.н./, както и общите разходи за издръжката на домакинството на майката, в което той се отглежда, се установява от самия факт на биологичното му съществуване и не е необходимо да се обосновава специално.

Издръжка се дължи от двамата родители, независимо при кого детето живее, но отглежданият родител следва да поеме по принцип по-малък дял от издръжката в пари с оглед даваната от него издръжка в натура при съвместното живеене с детето и посрещането на разходите на домакинството, част от които са в полза и на детето. Оттук следва, че ответникът трябва да поеме по-голям дял на паричната издръжка на ищеца. Съгласно чл.

142, ал. 2 СК „минималната издръжка на едно дете е равна на една четвърт от размера на минималната работна заплата” или 233,25 лв. към момента на приключване на устните състезания. Съдът намира, че този минимален размер касае издръжката, дължима от единия родител, доколкото този размер се съотнася с минималната работна заплата за страната, която представлява гарантиран минимум на трудовото възнаграждение за едно заето по трудово правоотношение лице /а не общо за двамата родители/. Нормата, освен това, регулира масовия случай на претенция за издръжка спрямо единия родител, а не и срещу двамата общо. От изисканите и прието по делото справки от НАП И НОИ не се установява страните да имат сключени трудови договори за периода на справка, респективно да реализират доходи./л. 55 и л.57-58 от делото/.

От показанията на разпитаната в хода на процеса свидетелка Тая Илйева се установява, че ответника С. З. живее и работи на територията на Р. Франция и по конкретно в гр. Марсилия. Сочи, че последно се е виждала с ответника на 02.01.2024г. като миналата година е била заедно с майката на ищеца във Франция като ответника им е предоставил един от неговите луксозни автомобили за да се придвижват докато са в Марсилия. Твърди , че ответника й е споделял, че има собствен бизнес, управлява автосервиз във Франция, който се развива успешно. Съдът кредитира показанията на свидетелката изцяло, тъй като същите са последователни логични не противоречат на останалия събран по делото доказателствен материал.

По делото не се установи размер на доходите на ответника, но същият е в трудоспособна възраст и няма данни да е нетрудоспособен по здравословни причини, поради което не може да се приеме, че той е в невъзможност да дава издръжка /ППВС № 5/1970 г., т. 11/. Установи се също, че същия живее и работи на територията на Р. Франция. Според данни на Евростат относно минималните работни заплати в ЕС от 1 януари 2022 г. 21 от 27-те държави – членки на ЕС, имат национални минимални работни заплати, като минималната работна заплата за Франция възлиза на 1 603 EUR. Според френското правителство официалната минимална заплата във Франция през 2024 г. е 1709,28 евро на месец преди данъци. След задължителните данъчни и социални удържки на разположение на местния служител остават 1353,07 евро. Стойността на час е 11,27 евро. Годишният доход на френски специалист, нает на пълен работен ден, не може да бъде по-малък от 20 511 евро или 15 762 евро след данъци. Предвид тез статистически данни и минималната заплата след удържките за Р. Франция възлиза на 1353,07 евро, изчислена по фиксинга на БНБ е 2 649,99 лева.

С оглед гореизложеното съдът намира, че ответникът може да осигурява издръжка на малолетното си дете, като дължи издръжка в размер на 500,00 лв. месечно. Ето защо съдът намира, че искът с правно основание чл. 150 вр. чл. 143, ал. 2 СК следва да бъде уважен за пълния предявен размер. Издръжката се дължи от датата на предявяване на исковата молба – 23.06.2023 г., до настъпване на законово основание за нейното изменение или прекратяване.

По изпълнението на решението:

Съгласно чл. 242, ал. 1, предл. първо ГПК съдът постановява предварително изпълнение на решението, когато присъжда издръжка, поради което съдът е задължен да допусне

служебно предварително изпълнение, дори и без искане на страните.

По разноските:

Ищцовата страна е претендирала разноски, каквито с оглед изхода на делото ☐ се полагат. Установява се по делото и направата на такива в размер на 1000,00 лв. /заплатен адвокатски хонорар – л. 53 от делото/, поради което и следва да ☐ бъдат присъдени в този размер. Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на съда държавна такса върху присъдената издръжка в размер на 360,80 лв., както и разноски за особен представител в размер на 500,00 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ на основание чл. 150 вр. чл. 143, ал. 2 СК размера на дължимата месечна издръжка от **С. С. З., ЕГН *******, определена с решение № 20253216/ 12.11.2020г., постановено по гр.д. № 40881/2020 г., СРС, III г.о 37-ми, влязло в сила на 12.11.2020 г., в полза на **Х. С. З., ЕГН *******, действащ чрез своята майка и законен представител Б. Х. В., ЕГН ***** , /към датата на исковата молба/ като:

ОСЪЖДА на основание чл. 150 вр. чл. 143, ал. 2 СК **С. С. З., ЕГН *******, да заплаща на **Х. С. З., ЕГН *******, действащ чрез своята майка и законен представител Б. Х. В., ЕГН ***** , месечна издръжка в размер на **500,00 лв.**, считано от 23.06.2023 г., до настъпване на законно основание за изменение или прекратяване на издръжката.

ДОПУСКА на основание чл. 242, ал. 1, предл. първо ГПК предварително изпълнение на решението в частта му относно присъдената издръжка.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **С. С. З., ЕГН *******, да заплати на **Х. С. З., ЕГН *******, действащ чрез своята майка и законен представител Б. Х. В., ЕГН ***** , сумата от **1000,00 лв.**, представляваща разноски.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК **С. С. З., ЕГН *******, да заплати по сметка на Софийския районен съд сума в размер на **860,80 лв.**, представляваща държавна такса върху присъдената издръжка, както и за разноски за особен прадставител.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок, считано от 22.02.2024 г. /чл. 315, ал. 2 ГПК/.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____